

βαρεοκουρσεμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. βαροκουρσεμένος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ κουρσεμένος μετοχ. τοῦ ρ. κουρσεύω.

Ὁ ἀλωθεὶς καὶ ὑποστὰς βαρεῖαν λεηλασίαν: Ἄσμ.
Κλαῖσιν ἀργά, κλαῖσι δαχρῆ, κλαῖσι δὲ μεσημέρι,
κλαῖσι δὴν Ἀδριανούπολι τὴ βαροκουρσεμένη,
ὅπου τὴν ἐκουρσεύανε τοοὶ τρεῖς γεορτές τοῦ χρόνου.

βαρεοκρούω Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ ρ. κρούω.
Κτυπῶ ἰσχυρῶς. Συνών. βαρυχτυπῶ.

βαρεολερωμένος ἐπίθ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ λερωμένος μετοχ. τοῦ ρ. λερώω.

Ὁ καθ' ὑπερβολὴν λερωμένος: Ἄσμ.

Νὰ πλύνουν καὶ τὰ ροῦχα τους τὰ βαρεολερωμένα.

βαρεομανταλώνω ἀμάρτ. βαρουμανταλώνου Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ ρ. μανταλώνω.

Κλείω καλῶς ἔσωθεν τὴν θύραν: Παροιμ. Σὰν τὰ πάθ' ἡ γραιὴ τότε βαρουμανταλών' (ἐπὶ τοῦ ἀπρονοήτου ὁ ὁποῖος ἀφοῦ πάθη τότε λαμβάνει προφυλακτικὰ μέτρα).
Συνών. σφιχτομανταλώνω.

βαρεόμοιρος, ἰδ. βαρειόμοιρος.

βαρεοξοδιάζω ἀμάρτ. βαροξοδιάζω Κρήτ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ ρ. ξοδιάζω.

Ἐξοδεύω ἀφειδῶς: Ἄσμ.

Ἀγάλη γάλη, Κωσταντῆ, καὶ μὴ βαροξοδιάζης Κρήτ.

Πᾶρε λογάριν ἄμετρον καὶ βαροξοδιάζε το Ρόδ.

βαρεοξυπνῶ ἀμάρτ. βαροξυπνῶ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ ρ. ξυπνῶ.

Ἐξυπνῶ δυσκόλως.

βαρεοπέφτω Λεξ. Πρω. (λ. βαριπέφτω) βαροπέφτω Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ ρ. πέφτω.

Πίπτω βαρέως, ἦτοι καταπίπτων πάσχω τι.

βαρεορρημασμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. βαρεορρημασμένος Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ ρημασμένος μετοχ. τοῦ ρ. ρημάζω.

Ἐρημος, σχετλιαστικῶς: Ἄσμ.

Κὶ ἀπλώστε 'ς τὴν τσεπούλλα μου τὴ βαρεορρημασμένη καὶ πάрте τὰ κλειδάκια μου κὶ ἀνοίξετε τὴν κασέλλα.

βαρεοσηκώνω ἀμάρτ. βαροσηκώνω Ἀνδρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ ρ. σηκώνω.

Σηκώνω βαρὺ φορτίον ὡς ἀχθοφόρος.

βαρεοσκεπασμένος ἐπίθ. Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ σκεπασμένος μετοχ. τοῦ ρ. σκεπάζω.

Λίαν συνεφώδης: Ὁ οὐρανὸς εἶναι βαρεοσκεπασμένος.

βαρεοστολίζομαι Λευκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ ρ. στολίζομαι, δι' ὃ ἰδ. στολίζω.

Ἐνδύομαι πολύτιμα ἐνδύματα: Ἄσμ.

Ὡραῖος εἶς ἀνάλλατος, λεβέντης ἀλλαμένος, καὶ ὄντας βαρεοστολιστῆς, σὰν ἄγγελος γραμμένος (γαμήλιον).

βαρεοτρομασμένος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ τρομασμένος μετοχ. τοῦ ρ. τρομάζω.

Ὁ προξενῶν τρόμον: Βαρεοτρομασμένη κάταρα (κατάρα).

βαρεοτούτσικος, ἰδ. βαρειούτσικος.

βαρεοχαρατσώνω ἀμάρτ. βαροχαρατσώνω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ ρ. χαρατσώνω.

Ἐπιβάλλω βαρὺν φόρον: Ἄσμ.

Ἐνας κοδὸς κοδούτσικος εἶχ' ὁμορφη γυναῖκα καὶ ἐβαροχαρατωῶσα δὸν ἄσπρα σακκούλλα δέκα.

βαρεοχρυσώνω ἀμάρτ. βαροχρυσώνω Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ ρ. χρυσώνω.

Ἐπιχρυσώνω μὲ πολὺν χρυσόν: Ἄσμ.

Τὸ στόμα ποῦ τραγούδησε θὰ τὸ βαροχρυσώσω.

βαρεοχωρισμένος ἐπίθ. ΣΖαμπέλ. Ἄσμ. δημοτ. 755 βαρεοχωρισμένους Μακεδ. (Μάγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεὰ καὶ τοῦ χωρισμένος μετοχ. τοῦ ρ. χωρίζω.

Ὁ ἔχων τὸ δυστύχημα νὰ χωρίζεται ἀπὸ πρόσωπον ἀγαπητόν: Ἄσμ.

Γιὰ δὲς τὰ τὰ βαρειόμοιρα τὰ βαρεοχωρισμένα, π' ἂν δὲ φιλειῶνται ζωντανά, φιλειῶνται πεθωμένα ΣΖαμπέλ. ἐνθ' ἂν.

βαρεσιὰ ἡ, σύννηθ. βαρισιὰ πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βαρεσὰ Κρήτ. καὶ. ἀβαρεσὰ Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαρῶ.

1) Κτύπημα, πλήγμα σύννηθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βάρεμα (II) 1. 2) Νωθρότης, ὀκνηρία, φυγοπονία σύννηθ.: Ἐχει βαρεσιὰ. Τὸν ἔπιασε βαρεσιὰ σύννηθ. Ἀπὸ τὴν ἀβαρεσὰ ἀπὸ τὸν βασιλῆα δὲ σηκώνεται μονδὲ πρωμὶ νὰ φάη Σητ. Βαρεσὰ τὴν ἔπιασε καὶ δὲ θέλει νὰ κάνη δουλειὰ αὐτόθι. || Γνωμ.

Ἡ βαρεσιὰ 'ς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἡ ἀκαματωσύνη εἶναι ζημιὰ ποῦ κέρδος του κάνενα δὲν ἀφίνει Κῶς. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. βαρειοσύνη.

βαρεσιάρης ἐπίθ. Δ.Κρήτ. καὶ. βαρισιάρης Εὐβ. (Στρόπον.) βαρεσάρης Α.Κρήτ. ἀβαρεσάρης Α.Κρήτ. Θηλ. βαρεσιαρὲ Δ.Κρήτ. βαρεσιαρὰ Α.Κρήτ. βαρεσαροῦ Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βαρεσιὰ καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

Ὁκνηρὸς, νωθρὸς ἐνθ' ἂν.: Βαρεσάρης εἶναι καὶ βαρειέται νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ φάη ἀκόμη Α.Κρήτ. Βαρισιάρης ἄνθρωπος, μῆτι νιρὸ δὲν παίρνει νὰ πιῇ, τὰ θέλει οὐλα 'ς τοὺς χέρος Στρόπον. Βαρεσαροῦ κωπελλιά 'ναι καὶ δὲ θὰ κάμη καλὴ νοικοκυρά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βαρειεμῆς.

βαρεσιαρόσκυλλος ὁ, Κρήτ. ἀβαρεσαρόσκυλλος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρεσιάρης καὶ τοῦ οὐς. σκύλλος.

Βαρειόσκυλλο, ὁ ἰδ.

βαρέσκω Ἀπουλ. (Καλημ.)

Ἐκ τοῦ βάρεσα ἀορ. τοῦ ρ. βαρῶ καὶ τῆς καταλ. -έσκω.

Ἐχω βάρος.

βαρεσοσκυλλιάζω Κρήτ. βαρεσοσκυλλῶ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βαρεσόσκυλλος.

Καταντῶ φυγόπονος, νωθρὸς: Ἐβαρεσοσκύλλισ' ὁ κακομοίρης καὶ δὲ γατέχω τὰ χάλια του.

βαρεσόσκυλλο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐς. βαρεσιὰ καὶ σκυλλί.

Βαρειόσκυλλο, ὁ ἰδ.

